

Stauning 23. april 2001
Kronik Kristeligt Dagblad 2001

MENNESKE ELLER DYR? - OVERVEJELSER I KONFIRMATIONSTIDEN

Der er en popsang som man, hvis man åbnede sin radio sidste år, ikke kunne undgå at høre. Den er skrevet af en amerikansk musikgruppe som meget betegnende hedder "the Bloodhound gang" og den hedder "The bad touch". Nu er der det specielle ved sangen, at den ud over enkelte andre ord som jeg ikke har kunnet opfatte, kun består af et omkvæd som så gentages igen og igen. Dette omkvæd lyder:

You and me baby ain't nothing but mammals/
so let's do it like they do on the discovery channal.

Mammals betyder pattedyr og oversat lyder omkvædet altså cirka sådan: Du og jeg, baby, er intet andet end pattedyr/ så lad os opføre os som de dyr vi ser i fjernsynets naturudsendelser..

Og for at selv de allermest tungnemme skal forstå budskabet, så forestiller pladens omslag af et billede af to zebraer der parrer sig midt på Afrikas savanne.

Men det handler naturligvis ikke kun om sex, sangens ironiske mening er, at hvis vi mennesker ikke er andet end et dyr, så skal der naturligvis heller ikke være andet der styrer vores liv end det som styrer alle andre dyrs liv. Dvs. at målet med et menneskeliv er at leve så længe og så behageligt det kan lade sig gøre, og undervejs få tilfredsstillende så mange af sine lyster og behov som overhovedet muligt, uanset hvilke konsekvenser det måtte have for omgivelserne.

Men hvorfra har denne popgruppe fået den skøre ide at mennesket ikke er andet end et dyr? Ja, den ide har de fået fra alle sider.

Det er synet på mennesket som et dyr der skal opdrættes til at fungere så rationelt og gnidningsløst som muligt der er den religiøse ideologi bag hele vores moderne samfund. Også bag al hvad unge mennesker i dag lærer f.eks. i skolen og gennem fjernsynet.

Uden dette menneskesyn ville der f.eks. slet ikke findes pædagogiske og psykologiske teorier. Disse teorier betragter jo i selve deres udgangspunkt mennesket som et dyr der skal opdrættes til at leve et lykkeligt dyreliv.

Tankegangen er så selvfølgelig at der slet ikke stilles spørgsmålstejn ved den i dag, omend man måske synes det er lidt ubehageligt at dens kerne udstilles så tydeligt som det gøres i denne sang.

Der er vel også stadig mange som føler et vist ubehag når de kan læse i avisen at det i Holland nu er blevet officielt tilladt at begå medlidenhedsdrab på mennesker ligesom på dyr. Problemet er blot, at når man først har accepteret at målet med et menneskeliv er at leve så længe, behageligt og selvrealiserende som muligt, så findes der ingen grund til at lade et liv fortsætte når der kun er en kort og frygtelig pinefuld tid tilbage. Hvorfor så ikke

også slå alle de demente ihjel, før de oplever det frygtelige tab af al identitet og bliver tomme hylstre?

Det mærkelige er imidlertid at dette menneskesyn er helt og aldeles nyt. Det har stort set kun eksisteret de sidste 100 år. I de fleste tidligere samfund, også dem der gik forud for kristendommen, har man set fuldstændigt modsat på menneskelivet.

Indtil for nylig troede man nemlig i ganske bogstavelig forstand på at mennesket er skabt af en personlig og almægtig Gud, og man troede derfor også at målet med menneskelivet ikke er at vi skal realisere os selv og vore egne dyriske behov.

Nej målet med menneskelivet er, mente man indtil for nylig, at leve op til sit ansvar over for Gud.

Man var vel ofte ikke bedre mennesker end vi er i dag, men forskellen var at man vidste at man burde være det. Mennesket er skabt af Gud og skal efter dette liv stå til ansvar over for Gud og dømmes.

Dette er forskellen på mennesket og dyret. Mennesket har en fri vilje som det kan bruge til enten at vende ryggen til Gud og hans krav til os, eller til at vende sig mod Gud med alle de konsekvenser som det så har. Og herved er så også sagt at frihed ikke kan eksistere sådan i abstrakt forstand. Det giver ingen mening at tale om bevægelsesfrihed i et uendeligt tomt rum hvor der ingenting er at bevæge sig i forhold til. Frihed betyder altid at man er fri for noget og fri i forhold til noget uden for sig selv.

Den kristne forkyndelse siger så, at vi mennesker er trælbundet til synden og aldrig, hvad vi end gør, kan frigøre os fra den og opfylde guds krav. Vi kun kan frelses på en måde. Nemlig ved at vi tror på at det vi burde gøre, det har vores Herre og Frelser Jesus Kristus gjort i vores sted. Derfor er menneskelivet her på jorden også uendeligt vigtigt. Et dyreliv er jo ikke vigtigt og et dyr har ingen mulighed for efter døden at ærgre sig over den måde det brugte sit liv på.

Men fordi der for mennesket findes et evigt liv efter døden, fordi livet i denne verden er en vandring frem mod Gud, derfor og kun derfor er livet i denne verden uendeligt vigtigt. Vi er kun her på træk og hører andetsteds hjemme, som man sang dengang vi stadig levede i en kristen kultur, dvs. før kulturen degenererede til slet og ret civilisation.

Og det er ikke spor mærkeligt at vi er begyndt at behandle mennesket som et dyr i den samme epoke hvor vi bekender os som humanister og dyrkere og menneskerettigheder, dvs. hvor vi siger at mennesket er alttings mål og det højeste i verden. Det forholder sig nemlig så viseligt, at det menneske som ophøjer sig selv til en gud, det forvandler i samme handling sig selv til et dyr.

Menneske kan man kun være ved at være indsat i sit embede som menneske af en magt der står over en selv. Humanismen betyder menneskets afskaffelse og menneskerettighederne handler følgelig i virkeligheden om dyrevelfærd.

Den fanatiske kamp for dyrebeskyttelse handler vel også i sin kerne om at man i dag så fuldstændig kan identificere sig med de kære små borebiller, tudser, mink og blåhvaler og hvad der nu findes derude i naturen,

I kristendommen forkyndes det omvendt at mennesket er skabt af Gud som skabningens hoved, og at vi skal vende tilbage til Gud og stå for hans domstol. Men fordi vi i dag ikke mener at mennesket er andet end et dyr, derfor lyder denne forkyndelse naturligvis fuldstændig fremmed for os. Den lyder forældet og gammeldags, også for de konfirmander der pludselig aldeles uforberedte

møder den når de begynder at gå til konfirmationsforberedelse og dermed i kirke. Og det er der intet at gøre ved.

Selve stemningen i kirken og indholdet i det der foregår er jo i absolut modsætning til den stemning der ellers hersker nu til dags og til det menneskesyn de f.eks. lærer om i skolen.

Men ikke desto mindre lyder denne forkyndelse stadig. Ved et Guds mirakel bliver langt de fleste danske børn stadig døbt. Man kan vel hævde at hvis udviklingen fortsætter i den retning den bevæger sig for tiden, så vil barnedåben kun være det almindelige i nogle få år endnu, det kan man rent objektivt se ud fra dåbs- og indvandringsstatistikker, men fremtiden tilhører ikke statistikkerne, den er alene i Guds almægtige hånd. Og langt fra at fortvivle over fremtiden, skal vi takke Gud for hver gang han på trods af alle verdens magter lader endnu et dansk barn modtage dåben med syndernes forladelse og evigt liv.

Han lader dem ved døbefonden bekende at de er skabt af ham, at de skal stå til ansvar over for Ham og at de tror på frelsen i Jesus Kristus.

Det samme lader Han os bekende hver gang vi kommer i kirke:

Elsker du mig? spørger Jesus disciplen Peter. Og det samme spørger han alle der hører evangeliet. Således spørger han også enhver konfirmand.

Elsker I mig? spørger Jesus dem, og de vil, ligesom alle vi andre, gentage det svar de gav ved deres dåb. De vil svare at de af sig selv ikke har nogen evne til at elske Gud, men at de vil bede for at Gud i hjertet vil svare for dem.

I kirken og i konfirmandstuen er det ikke mennesket der står i centrum, det drejer sig ikke om hvad vi mennesker kan sige os selv, men om hvad Gud har at sige os. Og det er noget ganske andet og oftest modsat.

You and me baby ain't nothing but mammals / so let's do it like they do on the discovery channel. Således siger popsangen igen og igen, men netop derved skærer den ud i pap hvor tomt et menneskeliv er hvis mennesket kun ser sig selv som et dyr, og derved er denne sang i virkeligheden også en fortvivlet bøn om at få tro på at mennesket er andet og mere end et dyr.

Kære Konfirmander!

I er ikke blot tilfældige dyr. Jeres liv er ikke blot et enkelt tilfældigt liv blandt milliarder, nej jeres liv er enestående. Den almægtige Gud har skabt hvert enkelt af jer fordi han har en ganske særlig mening med jer. Hvert øjeblik livet igennem lever i under guds altseende øjne og I skal i såvel livet som i døden stå til ansvar over for Gud.

Målet med jeres liv er ikke at I skal realisere jer selv. Det er målet med et rotteliv, men ikke med jeres liv.

Målet med et menneskeliv er den evige salighed i himlen som mennesket oprindeligt blev skabt til men som vi mistede retten netop fordi vi ikke ville nøjes med at være Guds lydige børn men også selv være herrer og skabere. "Spiser I af frugten på kundskabens træ, så skal I visselig dø", sagde Gud til Adam og Eva, og så sandt som Gud aldrig kan handle i strid med sin retfærdighed, lever vi nu i vort korte jordeliv der peger frem mod døden under denne straf. Men dette liv og denne død tog Jesus på sine skuldre på korset. Han, den jomfrufødte og syndfri, led synderens straf i vores sted, og derved frikøbte han enhver som i tro og dåb gøres til ét med ham. Og vi skal takke ham for denne frelse ved at leve vore liv i bøn og Gudstjeneste og i dagligt ansvar over for Ham.

Det er hvad I har lært i konfirmandstuen og i kirken. I har lært at fordi der efter døden kommer et evigt liv, derfor er det korte liv her på jorden bogstaveligt talt uendeligt vigtigt og der er al mulig grund til at frygte Gud. Gud tilintetgør mægtige og rejser ringe op i storhed.

Ved dåben indgik I, kære konfirmander, en evig pagt med Gud. I fik at vide, at netop for jer er Jesus død på korset langfredag og netop for jer opstod han fra de døde påskemorgen.

SOGNEPRÆSTEN . STAUNING PRÆSTEGÅRD . STAUNINGVEJ 56 . 6900
SKJERN . TLF. 97 36 93 80

Kennellivet fortsat..

Steen Rasmussen hav ca. 16. juni et indlæg i kristeligt dagblad hvor han oplyser om at de sociologiske teorier skam ikke udelukker også et kristent perspektiv på samfundet. Tværtimod har nogle sociologiske skoler ligefrem muligheden for andre syn på verden som en nødvendig og integreret del af teorien.

Nu kunne man jo så være polemisk og takke sociologerne så mindeligt for at de i deres nåde åbner for et kristeligt syn på verden. Mon ikke Gud er meget taknemmelig for at hans eksistens er mulig indenfor sociologernes verdensbillede